

det er, at efter Forhandling med den højt-ærede Minister have vi Haab om, at faa en passende Regulering af Fribilletsystemet, som man i Landstinget saavel som her har været enig om var lidt mindre heldig ordnet. Jeg tør maasse fremhæve et Punkt, nemlig det, at saa vidt jeg har forstaaet, er Aftalen bleven den, at kun Spidserne af Administrationen føre paa I. Klasse, hvorimod andre føre paa II. Klasse — jeg tror endog saa, at selv de højeste Autoriteters Barnepiger for Fremtiden komme til at føre paa II. Klasse — og endelig tror jeg ogsaa, man tør gøre Regning paa, at der vises Tingene den Hensynsfuldhed, at i det mindste Tingenes Formænd komme til at føre paa I. Klasse, naar Administrationens Spidser komme til at føre paa I. Klasse. En Anomali ved Fribilletsystemet tør jeg maasse ogsaa nævne, nemlig, at ikke alene de høje Tings Medlemmer nu ikke kunne rejse frit, men ikke en Gang Hs. Maj. Kongen har kunnet rejse frit, medens, som sagt, den meget bethdelig Del af Embedsmændene have kunnet gjøre det endog paa I. Klasse. Alt i alt tør jeg vel derfor sige, at den Lov, vi staa i Færd med at vedtage, sandelig er til Gavn for Befolkningen, og jeg tror nok, vi kunne lykønske den højtærede Minister til, at han har kunnet gennemføre den — og jeg vil tilføje, at uden den højtærede Ministers Støtte havde vi vel næppe faaet begge Ting til at enes om Loven. Jeg vil endnu kun tilføje over for dem, som have ønsket en hderligere Gevinst for det rejsende og det arbejdende Samfund, at det vilde have været dristigt at gaa videre, thi det maa vi indrømme, at vilkaarligt, som Herredømmet har været for, vort Jærnbanevæsen her i Landet, saa har Jærnbanebestyrelsen dog arbejdet vort Banesystem op paa et sundt og godt og solidt Grundlag, og vi kunne ikke sige andet, end at vor Styrelse af Jærnbanevæsenet vist staa temmelig højt blandt de europæiske Stationers og om vi mulig med det ringe Stendrab, vi dog have hertil, vilde have fremtvunget en Afgørelse, der tilskyndende var mere i Befolkningens Interesse, tror jeg dog, det vilde have været et meget uvovelig Skridt, at være gaaet videre. Som det nu er, tør man nok sige, at Loven vil virke saavel i Statens som i Befolkningens sande Interesse, og dertil kommer, at vi efter Lovens forrige skulle behandle den om 5. Mars, og saa have vi jo 5. Mars Erfaring og kunne da eventuelt gøre Forandringer inden. Det er dog ogsaa min Overbevisning, at Erfaringen vil vise, at vi da kunne gaa videre i den Retning, som her er anvist. Hermed vil jeg anbefale Loven til endelig Vedtagelse.

Ministeren for offentlige Arbejder (Sunderslev): Det ærede Medlem rørte atter ved Fribillets spørgsmaalet. Det skal ganske vist blive ordnet, men jeg ønsker fri Hænder med Hensyn til Ordningen, baade over for Rigsdagen og over for Personalet. Jeg har ikke truffet bindende Aftaler, men hvad jeg har lovet, skal blive iværksat, dog maa jeg selvfølgelig have nogen Tid dertil, da der er et og andet, der skal ordnes i Forvejen.

Ordføreren (Beth. Espensen): Ja, det er ikke for at forlænge Diskussionen, at jeg tager Ordet igen, men det er i Anledning af det ærede Medlems Besværgelse eller rettere sagt Forlangende om en Erklæring eller Attest, hvad det nu var, han søgte sig hos Udvalgets ærede Formand, at jeg gerne vilde sige et Par Ord. Det synes jo i det hele taget at blive Mode, at det ærede Medlem næsten ved hvert andet Skridt, han fo etager her i Livet, skal hente sig en Erklæring fra en eller anden Autoritet for sin gode Vilje. Jeg forstaa imidlertid ikke, hvad denne Erklæring skal til i dette Tilfælde, for jeg har nemlig ikke bestyldt det ærede Medlem for noget som helst, jeg har kun henstillet til det høje Ting at bedømme det ærede Medlems Motiver, jeg har ikke sagt noget derom. Det er det samme, jeg vil gøre igen, jeg vil kun konstatere, hvad der er sket, og det er det, at i Gaar, da vi stod og muligvis kunde ventes jendte hjem i Dag, forlangte det ærede Medlem, at der skulde indhentes ny Oplysninger hos Ministeren, og derefter maatte saa følge Ministerkonference, eventuelt Fællesudvalg osv. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at det ærede Medlem har gjort det for Sagens Skyld og ogsaa i sin Tid i Fællesudvalget angaaende Finansloven, gjorde, hvad han gjorde, for Sagens Skyld. Jeg har imidlertid kun henstillet til ærede Medlemmer, at de kunne dømme, hvad de selv ville. Den ærede Formands Attest var, forekommer det mig, lidt usuldstændig. Han sagde, at han havde ikke ransaget Hjertet og Nyren hos det ærede Medlem, men det har jeg virkelig heller ikke. Jeg overlader kun til ærede Medlemmer selv at dømme — jeg dømmer ikke.

Deergaard: Jeg kan meget hurtigt blive færdig med den ærede Ordfører, jeg henholder mig til den Aftalelse, der fremkom fra Udvalgets ærede Formand (Bluhme), som jeg sætter Pris paa, og som i et og alt viser, at der er arbejdet fra alle Sider med